

razdelitev Albanije ter srbski pristan v Adriji. —

To je le nekaj citatov in dokazov! Nada-
ljevali pa bomo to za slovensko-klerikalno
stranko sramotno zbirko! Za danes mislimo, da
zadostuje. Slovenski voditelji naj se zdaj zvi-
jajo in naj se muzajo, kakor se hočejo. Nikdo jim
ne umije sramotni pečat iz čela, da so v naj-
resnejšem času zavzemale protiaustrijsko srbsko
stališče. In slovensko ljudstvo si bode to go-
tovo zapomnilo. Sicer bi pa navedli lahko še
celo vrsto drugih, istotako očitnih dokazil. Si-
cer pa jih bodoje razne sodnijske razprave na
dan spravile. Naj torej za danes zadostuje.

Slovenska politika obeh strank se giblje
danes na polzki, gladki plošči protiaustrijskega
stališča in veleizdaje. Po tej poti se ne bode
koristilo slovenskemu ljudstvu, marveč se mu
bode le neprecenljivo škodo prizadelo. Zato pa
govorimo mi, ki svarimo pred to izdajalsko,
nesrečno politiko, ne samo v interesu
avstrijske domovine, marveč tudi v interesu
slovenskega ljudstva samega!

MOJA STARA

izkušnja me uči, da rabim za negovanje moje kože le Stecken-
pferd-lijilijino-mlečno milo od tvrdke Bergmann & Co.,
Tetschen a/E. Kos za 80 h se dobi povsod 223

Politični pregled.

Trozveza obnovljena. Veselo in v političnem
oziru ravno v sedanjem položaju izredno važno
vest je zaznamovati: trozveza, ta najboljša
in najsigurnejša zaščitnica evropskega miru,
je obnovljena. Avstro-Ogrska, Nemčija in
Italija stojijo torej zopet trdno zvezane skupaj,
pripravljene svetovni mir zagotoviti, a priprav-
ljene tudi v slučaju napada od tuje države s
svojim orožjem druga drugi pomagati. Odkar je
vstvaril največji nemški državnik Bismarck troz-
vezo, ni bilo velike evropske vojne. Zanimivo
je, da se je trozveza že sedaj obnovila,
ko poteče njena pogodba šele l. 1914. Zgodilo
se je to nekako demonstrativno. Ravno sedaj,
ko izziva mala a pomembna in do skrajnosti
predrzna Srbija, medtem ko skuša nam vedno so-
vrážna Rusija s svojim zahrbtnim ruvanjem
monarhiji škodovati, so v trozvezi združene ve-
levlasti glasno povedale, da stojijo zvesto rama
ob rami kot najpomembnejša sila starega sveta.
Na splošni položaj je vplivala proglasitev zopet
sklenjene trozveze jako ugodno. Tako je vendar
upati, da se posreči evropski mir obdržati.

Vojni minister odstopil. Kakor bomba je
vplivala te dni vest, da je ravno sedaj v tem
resnem položaju avstro-ogrski vojni
minister pl. Auffenberg odstopil. Z njim
vred je odstopil tudi naš šef generalnega
štaba Scherna. O vzrokih odstopa, ki ga je
cesar takoj na znanje vzel, se mnogo govori.
Sodi se, da je bil Auffenberg premalo zmožen
za težke naloge, ki bi ga zlasti v vojnem času
čakale. Za njegovega naslednika je bil imenovan
fcm. Krobatin; za njegova načelnika general-
štaba pa zopet Conrad pl. Hötendorf. Obadva
nova vrhovna voditelja naše armade se
smatra za izredno zmožna in, kar je treba po-
sebej naglašati, energična. Zlasti o Conradu
se govori, da je najboljša vojaška glava v monar-
hiji in da je moral svoj čas le zaradi tega od-
stopiti, ker je zagovarjal energično nastopanje
proti sovražnikom monarhije. Kmalu se bode
pokazalo, kaj pomeni ta presenetljiva sprememba.

Naši stari očetje

že so rabili dobra, priznana domača sredstva,
da bolečine vseh vrst takoj v začetku odpravijo;
in res naj bi se tudi zlasti v mrzlem letnem
času gledalo, da se tudi še tako lahko obolenje
ne zanemari, temveč da se ga že pri najmanjših
pojavih, torej takoj, ko se čuti bolečine, pre-
preči.

Odrašenim in otrokom, pri katerih se na
primer kaže nagnenje do katarov, zamore dobri,
priznani preparat pomagati, boriti se pravočasno
proti njim. Mi sami smo se že stotero- in ti-
sočerkokrat prepričali, da je tak bolečine odprav-

Štajerski deželni zbor se je nameravalo
tekem meseca decembra k zasedanju sklicati, da
bi se tako napravilo zadnji poizkus, odstraniti
slovensko obstrukcijo in zapričeti s pametnim
gospodarskim delom. Vsled težavnih razmer v
zunanjih politikih pa se te ideje ne bode uresni-
čilo in ne bode več letos deželnega zbora šta-
jerskega sklicalo. Po našem mnenju bi bilo to
tudi vsled prvaško-klerikalne zagriženosti brez-
uspešno. Najbolje bi bilo, ako bi vlada deželni
zbor razpustila in nove volitve sklicala. Kajti
slovenska obstrukcija je štajerskemu ljudstvu
pač že dovolj škode povzročila.

Izvoz konjev oziroma prodajo konjev v ino-
zemstvo je vlada za Avstrijo kakor za Ogrsko
do preklica prepovedala. To je bilo vsekakor
potrebno. Kajti v zadnjih mesecih se je zlasti
na Ogrskem od tujih držav velike množine ko-
njev kupovalo. V teh resnih časih je vlada od-
redba torej popolnoma opravičena.

Špijoni v meniški obleki. V železniškem vo-
zu, ki je peljal proti Lvovu, pustil je neki av-
strijski oficir tri nune aretirati, ki so se precej
sumljivo vedle. Na policiji se je pokazalo, da so
nune preoblečeni ruski špijoni.

Dopisi.

Hoče. Odkar je sloviti kaplan Baznik, bivši
general naših „Čukov“, svoje pete odnesel tja
k hrvatskim bratcem, je hoški veter nekako po-
miril se. Pa kaj češ, smo itak vedli, da ga bo
spet kak šmentek vnovič razburil. Zadnje no-
deljo smo zopet strmeli in strmeli — hoški „Čuki“
so po dolgem času se privlekli in se preoblekli
v svoje bleščeče uniforme in so ga spet špilali
po vasi. Čepice nosijo čisto po srbskem sistemu,
rdeči obroček na vrhu in pa eno fix šneidfedro
izza rdečega obročka. Pa vsak teh vrlih „Ču-
kijanerjev“ je pušil ali cigareto ali viržinko, da
se je kar megiljo za njimi. Fikrabolt, to vam
je bila parada! Ne vemo prav, kaj je mile naše
„Čukece“ iz zimskega spanja zdrnilo, naš mali
misijon ali pa navdušenost do hrabrih srbskih
bratov. Pa modro misleči ljudje so razsodili, da
se ne šika, s srbskimi čepicami k cerkvi ali
službi Božji prihajati. Mogoče da so bili izbrani
in komandirani za kakšno posebno štafazo. Nam
je ta čuko-srbofilska komedija iztisnila le en
lahek smeh. — Vrli Štajercijanec „Tebničmar“
priporočal je zadnjič enkrat našim srbofilskim
Slovincem, „Čukom“ itd. kot pristno „hrvatski
marš“, „Bunda, bunda“, in pa „U boj u boj
mačka v stročje skače.“ To je bil fin nasvet!
Pa kaj češ, dragi „Tebničmar“, naši Čukeci
te dve „hrvatski“ že zdavnej pojejo. Zdjaj so si
kot svoj „regiments-marš“ izvolili tudi po hr-
vatskim „Oj banovci — Oj mi hoški Oberčuki,
ajdimo!“ Seveda, „ajdimo“ nad vse hoške in
druge nemourje in Štajercijance ter pa potem
doli k milim našim hrvatskim in srbskim brat-
cem. No, ajdimo! Ljubi striček „Štajerc“, da te
žlavec ne trofi, če Ti razodenem, da imamo v
naši vasi in fari tudi mnogo, seveda avstrijskih
Slovincem, ki pa s srbskimi sobrati neznansko
gorko simpatizirajo. Eden teh naših navdušenih
Srbofilcev je s hrepenečim srcem in glasom želel,
da bi le prišli Srbi do in črez nas. Oj ti člo-
veče, ti trepasto ti! Veš, da boš prej poginil,
prej ko se ti bo ta plameneča želja izpolnila;
a svetujemo tebi in tvojim somišljenikom, da
takoј poberete svoja kopita, pa odradjate per
„eksprescug“ tam doli k vašim milim, milim
srbskim bratom in junakom. Tam jih lahko ob-
lizujete in oblizujete, dokler se vam plameneča

ljajoci, okrepčujoči in oživlajoci preparat, s
katerim smo že mnogokrat razne bolečine in
utrujenost ter marsikatero motečo boleost od-
pravili, pristni Fellerjev fluid z zn. „Elsafluid“,
na katerega tem potom svoje čitatelje opozar-
jamo.

Ako je kaj v resnici dobro, priznajo to
tudi strokovnjaki in kako sodijo praktični zdrav-
niki o Fellerjevem fluidu z zn. „Elsafluid“, do-
kazuje sledeče pismo: „Zahvaljujem se vam
najbolje za Vaš Fellerjev fluid z zn. „Elsafluid“,
kateri preparat se je pri vseh na reumi temel-
jočih bolečinah naravnost krasno obnesel. Pri-
poročam Fellerjev fluid, kjer je treba, in Vas

ljubezen do njih ne bo dosti ohladila. Pojdite,
pojdite, da vam srce pregorko ljubezni ne počí,
pojdite, vsaj itak noben maček za vami cvilil
ne bo; nas bi pa neznansko veselilo, da bi do-
bili tukaj v Hočah „reine luft“, „rein“ avstrijsko
navdušen, ne pa srbofilsko poparjen „luft.“ Toda,
ajd na noge, srbofilski Hočanje, spucajte se od
tod, iz mile nam, in zoperne v am Avstrije,
spucajte se in idite doli, idite k vašim Srbom!
— Pa misliš „Štajerc“, da se bo le eden naših
hoških „Srbov“ pobral? Kaj še! Pretoplo in pre-
dobro jim je pod krilom mile naše mamic Av-
strije. Pa veš kaj želijo, po čem hrepenijo? Oh,
da bi prišli Srbi, Srbi, Srbi, in nas Štajercij-
jance, nemškutarje in „brezverce“ našpikali na
njihove hudo nabrušene sulice, nas pobili in
potolkli vse, vse, do zadnjega, čisto do zadnjega!
„Štajerc“, potem je tudi po tebi, Tebe tudi za-
dragnejo kakor mačka, „aus“ je potem s Tabo
tudi! Ljubi „Štajerček“, pa da se mi ne boš
zajokal, nič se ne boj, saj te ne bojo, Ti ne
morejo do živega, čeprav Te drugače tudi pri
nas preklinjajo, huje kot najhujšo kugo. Ravnokar
pred par dni so Tebe zopet nekje, (saj veš
sam kje in odkod) zmerjali in obirali, da je bilo
joj. Pa misliš, da je to Tebi kaj škodilo? Figo!
Smejali so se ljudje in smejali in dejali: Ko bi jim
na pete ne stopal, ko bi ne izjavil njih v nebo
vpjoče grehe in nestrpnosti, bi ga ne sovra-
žili tako globoko iz dna srca! Tako so dejali
in so se še iskreneje pridružili „Štajercu“ in
novih prijateljev se mu je pridružilo in raste
mu moč in pomenljivost in srditi preganjalci
njegovi sami to povzročujejo. Prav tako, prav
tako, le naprej, le naprej! Če me bo kateri
naših „Srbov“ spet špiknil, „Štajerček“, prišel
Ti bodem rano kazat. Dotlej pa adijo in zdrav
mi ostani! Srhomničmar.

Hoče. O „Štajercu.“ Ker je vprašanje
po „Štajercu“ pri nas od številke do številke
večje, ker se število njegovih čitateljev in cenit-
teljev vedno več in več pri nas in v naši oko-
lici širi, izjavljamo tem potom, da se odsihmal
„Štajerc“ dobiva v štacuni g. Maks Jelineka v
Hočah. Vsak list, kakor povsod, po 6 vinar-
jev. Torej le po njem, pa ne s polenom, ampak
z navdušenostjo! Živil naš „Štajerc!“

Hrastnik. V petek je umrl po kratki bolezni
obče priljubljen starček Kašper Gričar v 78 l.
starosti. N. p. v. m. — Kakor je to že navada
pri farških bacih, tudi tu niso izostale člo-
veške hijene s svojim ostudnim neumnim obre-
kovanjem onkraj groba; fej takim zaslepljenim
hinavcem! Mi pa vemo, da taki oslovski glasovi
ne pridejo nikdar do nebes. — Sinu Filip Gri-
čarju pa izrekamo naše iskreno sožalje!

Sv. Lovrenc nad Mariborom. (Gostilna
pri „Srbskem Kodra.“) Halo! Halo! Gospod
Brežoičnik, die Serben san no nix do! Pa
če še tako razsajaš, k nam ne pridejo Srbi.
Pokukajno malo v gostilno „Srbskega Kodra.“
Ljubi „Štajerc“, tukaj bi videl in slišal čudeže.
Kaj si tukaj naši prvaki dovolijo, to je vele-
izdajstvo. Dan za dnevom slišiš divji krik
in tuljenje iz gostilne. Tujec misli, da je prišel
v Sibirski pragozd in da ga hočejo izstradani
volkovi napasti. Šele ko zasliši „Živila
Srbija!“ in „Pereat Avstrija“, vè, da
je med „ljudmi.“ Pa med kakšnimi! Ko bi ne
bilo sredi trga na obč. posloppju veliko napisano,
kje da je, misli bi, da je nevedoma prekoračil
mejo in pa potuje že v sredini dežele našega
„kulturnega“ soseda srbskega. Pa ne vem, za-
kaj se še ti klerikalni hujskači že davno niso

prosim, da mi ga za lastno rabo zopet pošljete;
pošljem vam dotično svoto. Dr. M. David, mestni
zdravnik, Sieniava pri Jaroslavi v Galiciji.“
Pravega Fellerjevega fluida naroči naj se 12
malih, 6 dvojnih ali 2 specialnih steklenici za
5 kron franko pri E. V. Feller v Stubici,
Elsaplatz št. 241 (Hrvatsko); tam se dobi tudi
zanesljivo vplivajoče Fellerjeve odvajalne Rha-
barber-pilule z zn. „Elsapillen“, in sicer 6 škat-
ljic za 4-krone franko; te pilule zamorejo mali
in veliki, mladi in stari zaupljivo rabiti, kadar
ni želodec v redu. Naj bi to nesebično opozor-
jenje bilo i našim čitateljem v blagor. To bi
nas res veselilo. — h.

izselili, zakaj še dalje poslušaju tu pri nas tisto „preklete“ nemščino?? V Belgradu jim gotovo ne bode treba tega poslušati. Tamkaj potem lahko zlabodrajo v svojem prvaškem jeziku, kolikor hočejo. Ali se bojite, da bi tudi tamkaj z vašo prvaščino ne bi imeli sreče? Gotovo bi dobili pri odhodu prav lep „Abzugmarsch“ in še potrudili bi se, da bi ga Vam ja faju zapšilali. Pa fajn birtshaus je pri našem renegatu Kodru! Gostilničar čisto mirno poslušate ve le izdajne govore in se jako bedasto zareži, če kak navdušen „Srb“ prav močno zakruli. Gospod Brezočnik mu je ja že tako živahno izmalal, da bodo črez kratko prišli Srbi tudi gor k nam na Pohorje in da bo potem on, pa tudi le samo on najboljši kšeft napravil. In kšeft je kšeft, misli si Koder, patriotične ali nacionalne vesti ta šofstar še nikoli imel ni. To nas ja ne more razžaliti. V Sv. Lovrencu imamo ja druge prav navdušene patriote. Vsem naprej pa stopajo naš preč. g. fajmošter. Ko so poleti imeli naši turnerji veselico, se je pri tej priliki tudi razdelilo nekaj številčk časopisa „Die Ostdeutsche Rundschau“; kar so se oglasili gosp. župnik v „Straži“ in „Gospodarju“, napadli tamkaj naše poštene tržane, klicali ukrajno glavarstvo, sodnijo in žandarme na pomoč, da bi se ta „anti-patriotični“ list ne razdeljeval več v Sv. Lovrencu. Res smešno je bilo! Gotovo pa je postala patriotična navdušenost zdaj še večja, ko preti naši ljubi domovini nevarnost od dveh strani. Gospod župnik, Vaš patriotični čut je gotovo globoko razžaljen vsled veleizdajskih klicov še mokronosih mladeničev iz vaše armade? Gosp. župnik, pokažite zdaj, da se takrat niste hlinili, da ste še vedno dober patriot!! Pišite „Straži“ in „Gospodarju“, naj almirata zopet žandarme itd., da bo zopet mir in nehalo nesramno hujskanje Vaših pravkov!! Če bi tega pa ne utegnili storiti, potem seveda pade ta dolžnost na nas, ki po Vaših izrekih včasih tudi „pruski čutimo.“ — Zagovarjali pa se boste Vi, gospod politični duhovnik — Vi ste odgovorni za ta dejstva, kajti to so plodovi Vaše vzgoje. Na svidenje!

Burbelanc.

Ješenca pri Račjem. Zopet moramo našemu resnicoljubnemu „Štajercu“ nekaj poročati. Dne 9. t. m. odslovil se je od nas g. V. B., katerega smo imeli „štajercijanci“ prav radi. Mož je bil priden kmečki delavec, in ni bil nikak „šnopsar“, kakor se ga je od črne druhali imenovalo. Bil je miren in naprednega mišljenja mož. Ker si želi mirno živeti, je raje zapustil ta kraj. Vsem bo menda dobro znana proti njemu od fajmoštra Muršeca naperjena politična hujskarija; ker je bil mož dobrega prepričanja, ker noče tako plesati, kakor bi mu le en politični far špilal, zato je ta ubogi človek od Muršeca stotisočkrat prokleti „štajercijanec“ odšel. Mi napredni „štajercijanci“ mu želimo obilo sreče in blagoslova v njegovem novem bivališču. Kamen se še ne bode hitro Muršecu od srca odvalil . . . „Štajercijanski“ Jesenčani.

Fram. Ljubi „Štajerc!“ Že smo v sv. adventnem času in kmalu pride novo leto. To bo veselje za vse one zaljubljene parčke, ki bodejo sprejemali zakrament sv. zakona. No in mi napredni „štajercijanci“ želimo mnogo sreče tem mladim, kateri pričnejo novo življenje. Povemo jim pa danes, kateri hočejo stopiti v zakon, vsak mora preje vprašati našega čisto deviškega generala župnika Muršeca, katere godce da sme imeti v svatbi. No in zakaj? Vse drugo je že bil naš župnik, in ker se časi spreminjajo, postal je sedaj celo „kapelmeister.“ Njegova naloga je, da posprašuje ženine in neveste, katere godce da bodejo imeli. Evo en slučaj: Pred kratkim bila sta zaročena P. in V. ter ju je vprašal, kake godce bodejo imeli. Rekel je: Vsakega drugega, samo tega ne, no — in katerega ne, (kateri čita „Štajerca“ ali da je na njega naročen), ker tak bi mu ne bil pogodu, bi on ne mogel pri svatbi zraven biti, in bi potem ne mogel svoj nikdar siti „ferflegsmagacin“ prav v obilosti napolniti. Naš žegnani g. Muršec pač nerad ne odreče, ako je na svatbo povabljen, ker on je general in bog cele fare. Zato mora on imeti prvo besedo. Dragi bralci! Prigodilo se je pri neki svatbi, da se je vpletel med fante (prezarje) ter enega sklofotal. Kaj

ne, dragi bralec, to je pač lep katoliški duhovnik. In to je res, to se lahko s pričami dokaže. Ljubi „Štajerc!“ Res čudno je delovanje tega Muršeca: pri vsaki priložnosti nabija po tebi, da je groza, kaj si mu vendar storil, Ti prešmentani „Štajerc“, da Te ta Muršec toliko preganja? Mar zato, da se ne vstrašiš nobenega političnega popa in da mu njegovo suktnjo očistiš, kakor našemu župniku Muršecu? Kaj ne, ljubi „Štajerc“, prav dobro bi bilo, ko bi imeli premilostivi knez in škof bič (gajžlo), kateri bi segel iz Maribora v Fram, in bilo bi dobro ko bi ga za vsako njegovo politično hujskanje malo nabicali, mogoče bi kaj koristilo. Trpeti moraš ljubi „Štajerc“ z nami vred, ker vemo da bode enkrat temu konec in takrat nam naj bo Bog milostljiv, da dobimo pravega katoliškega duhovnika. Ljubi „Štajerc!“ Za danes bodi dovolj! Bodeimo pa prihodnjic eno napredno pa resnično zapiskali, ker v Muršecov črni rog ne bodeimo vriskali.

Sv. Lenart slov gor. (Božična slavnost) na nemški ljudski šoli se vrši v nedeljo 22. t. m. ob 3. uri v nemškem „Vereinshausu“. Udeležence se prosi, da pridejo točno, ker je udeležba vsako leto večja in prostor že zdaj premajhen. Darove za vboge otroke sprejema hvaležno šolsko vodstvo.

SUKNA in modno blago za gospode in gospe priporoč. izvozna hiša 140 **ZEFIRE**
Prokop Skarkovsky in sin v Humpolen na Češkem.
 Vzorcji na zahtevo franco. Zelo zmerne cene. Na željo hočem dati takoj izgotoviti gospodske obleke.

Nekaj odgovora.

Naš shod od predpretekle nedelje je prvacom obeh strank grozovito štrono zmešal. Bil je ravno velepomembem. Dokaz temu je dejstvo, da so celo največji dunajski listi o shodu poročali. Zadeli smo s shodom v črno! Povedali smo in z nami več kot 500 mož, da slovensko ljudstvo ni in ne bode nikdar protiaavstrijsko. In z našo izjavo je soglašala velika večina vsega slovenskega ljudstva. Kakor čuki in sove pred solnčnim žarkom pričeli so prvaki bežati in križati pred besedo resnice, ki smo jo izpogovorili na našem shodu. Pa ker niso našli nobenega odgovora, izrabili so zopet staro sredstvo „kulturnih“ slovenskih vodij — grde psovke, strupene, otročje in puhloglave psovke! Ptujski slovenski mogočnejši so poleg tega v okolici, na prav „varnih“ krajih, skrito in natihoma sklicali troje zakotnih „shodov“, ki se v toku sedanjih dogodkov ravno toliko poznajo, kakor pljunek dečka v morju . . . Zakaj niso te shode javno in pravočasno naznanili, zakaj niso vse ljudstvo povabili, zakaj niso porabili ptujski „narodni dom“ ali „srbsko“ krčmo Mahoriča? Baliso se pravega ljudstva in napravili so le komedijo, grdo in hinavsko komedijo, kateri prikima le popolnoma zarukani nevedneži. Grdo in zločinsko je, ako kdo v slučaju vojne nevarnosti sovražniku slavospeve piše ali poje, — ali še grše je, ako se tak zločinec potem za „patriota“ dela. Ustašje skoraj bolj simpatičen nego špijon! . . . To velja tudi za klerikalne gnojišnici podobne liste, ki zdaj na komando ožlindranega špekulanta Šušteršiča svoja veleizdajalska načela tajijo, čeprav se jih da s citati dokazati. Saj so nas vendar psovali „denuncijante“, ker smo jim priporočali, da naj tudi v interesu slovenskega ljudstva ne pozabijo avstrijskega stališča. Ej, gospodje, taka farizejska zavijanja vam tudi pri vladinem koritu ne bodejo pomagala, na katerega vi hinavski „patrioti“ zdaj zopet špekulirate. Iz gotovih ozirov smo zdaj raje tihi, — a povedali bi prav lahko, zakaj je ožlindrana slovenska gospôda nakrat stisnila rep med noge ter navidezno odnehala od svoje srbo- in rusofilske gonje. Pozabljeno to ne bode in le par nesramnih psovk nasprotnikov je še treba, da prekipi posodica naše potrepljivosti . . .

Ni vredno, na psovke prvaških listov odgovarjati in pravzaprav storimo danes to le zaradi tega, da se nam v mreži vjeta prvaška

jegalja ne izmuzne . . . Klerikalni listi, katerih „značajnost“ je toliko vredna, kakor „morala“ politikujočih popov, psujejo našo patriotično-avstrijsko manifestacijo, češ da se jo je udeležilo le nekaj „šnopsarjev.“ Tega psovanja je dovolj! Zato pa izjavimo: med politikujočimi farjami ni nobenega, ki bi ne bil alkoholik in spolninečistnik. Ti ljudje in njih listi nimajo pravice, komu šnopsarstvo očitati; raje naj svoje nezakonske in s prelomom duhovniške prisage vstvarjene otroke preskrbijo. Mrtve ne moremo psovati; zato tudi ne naštejemo imena tistih političnih duhovnikov, kateri so v zadnjih letih zaradi pijančevanja padli v prerani grob . . . Mi znamo tudi griziti! Na razpolago nam je cela omara dokazov za naše trditve in velikansko dvorano bi lahko napolnili z dopisi vsled političnih popov nesrečnih kmetov . . . Kar se pa narodnjaških revnih listov tiče, nimamo časa in veselja, pečati se z njih psovkami. Spindler in „Čekiuvec“ naj le pisarita; poezije ne nosijo nič, zato si morata kruh s pobalinskimi psovkami služiti. Smešno je, ako hočejo našo veljavo s številkami izza zadnjih volitev ovreči. Seveda pozabijo povedati, kje in kako smo kandidirali. Pa zato se sploh ne grè „Narodnjaški“ glasovi tudi niso impozantni in njih zadnji volilni uspehi še manj. Kaj ima to sploh s celo zadevo opraviti? „Narodnjaki“, katerih politični bankerot se sploh v nobenem oziru ne da opravičiti ali olepsati, naj naravnost povedò, kaj pravzaprav hočejo. Ali ti „narodni“ gospodje imajo danes vse hlače polne od samega navdušenja za „brate“ Srbe, jutri paprinašajo svoje kvitunge k ces. kralj. avstrijski blagajni. To je značaj tistih „narodnih“ vodij, ki ne pijejo „šnopsa“, kakor vbogi od njih zaničevani slovenski kmet, ki ne dobiva nobene podpore od ruskih ali srbskih agentov . . .

Tako stoji stvar!

Prvaki klerikalne in narodnjaške barve so v zadnjih dneh dokazali, da so avstrijski „patrioti“ le tedaj, kadar se jim pokaže bič. V vojnem času ali v času vojne nevarnosti pa so slovenski voditelji do skrajnosti nezanesljivi in izdajalski.

Punktum!

Novice.

Naznanilo. Kèr padeta letošnja božična praznika na sredo in četrtek, nam iz tehničnih ozirov dotični teden ni mogoče lista izdati. Vsled tega izšli bodeta številki 51 in 52 skupaj kot ena številka in sicer v soboto, dne 21. decembra 1913. Opozarjamo cenjene čitatelje in odjemalce na to spremembo!

Vihar na Filipinah. Iz Manile se poroča, da je divjal na otokih Filipinah „taifun“ (velikanski vihar), ki je napravil neprecenljivo škodo. Cele vasi so tako rekoč iz površja izginile. Le na otokih Leye in Samara je bilo več kot 200 oseb ubitih, v drugih krajih pa še več. Beda prebivalstva je grozovita.

Bivši portugalski kralj, katerega so republikanci pregnali je vstopil v avstrijsko armado kot oficir. Prideljen je bil c. k. huzarskem polku št. 7 v Debreczinu.

Neumna bojazen. V vasi Blansko je kmetiča Koreba zaradi bojazni pred vojno vzela svoje premoženje iz hranilnice in je denar doma za peč skrila. Zdaj so ji neznan tatovi ves denar ukradli. Tudi na Dunaju je vzela neki mehanik svojih 700 kron iz hranilnice; doma pa mu jih je nekdo ukradel. Taki slučajji se ponavljajo. Ljudje naj bi bili vendar tako pametni, da izprevidijo, da je v hranilnici naloženi denar vedno in tudi v vojnem času najbolj varen.

Izvrstno sredstvo proti draginji so iznašli Benediktinci, ki izdajajo list „Kinderfreund.“ Ti pobožni menihi pešajo v svojem listu: „Ves svet toži o dragem mesu, samo mi Benediktinci se vsled tega ne razburjamo; mi namreč o celi draginji prav nič ne čutimo (Verujem! op. stavč. učenca.) Svet ne jè le preveč mesa, temveč jè